

7.8.2022 - Mk12,41-44 – Dar vdovy

Pozdrav: *Milost vám a pokoj od Boha našeho a Pána Ježíše Krista.*

Introit: *Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!*

Mk12,29-30

Amen.

Vítám vás, milé sestry a milí bratři v dnešní neděli, která je 8. po Trojici.

Píseň 260

Dnešní neděli budeme vyznávat podle liturgie č. 1:

Vyznání vin

Milostivý a milosrdný náš nebeský Otče. Přicházíme před tebe pořád ještě tak oddělení od tebe. Děláme si starosti o budoucnost svoji, svých blízkých, církve, celého světa. Často jsme uzavřeni ve svých úvahách natolik, že zapomínáme na tvoji pobídku a pozvání – Pojd'te ke mně všichni, kdo jste se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout. A my dál neslyšíme, nevidíme, nevíme, nepřipouštíme si, odvracíme se. Od tebe, od bližních. Pro oběť tvého milovaného syna tě prosíme,
Pane, smiluj se.

My, ubozí hříšníci...

Slovo milosti:

Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: “ Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. “

A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. (Ž32,5)

Amen.

Slavte, pravte...

Modleme se:

Pane Bože, náš milostivý a milosrdný Otče. Děkujeme ti, že nás pořád dál zveš k sobě, podáváš nám ruku, povzbuzuješ, otevíráš naši budoucnost. Poslal jsi svého milovaného syna, Ježíše Krista, abychom slyšeli, viděli, přijali a jednoduše - v něm žili. Děkujeme ti za to, chválíme tě.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že jsi přišel a neustále přicházíš mezi nás a stáváš se naší cestou, pravdou, životem. Svoji lásku k nám, lidem, jsi potvrdil přijetím smrti na kříži. Tím jsi lidem otevřel dveře k samému Bohu, tvému Otci, který se tím stal i našim Otcem. Za to ti děkujeme a chválíme tě.

Duchu svatý, ty otvíráš naše oči k vidění, uši k slyšení, srdce k milosrdenství. Děkujeme za to a chválíme tě.

Amen.

1. čtení – Ex 16,14-19

Kam tvé slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkušení nabývají rozumnosti.

(Ž119,129-130)

Amen, haleluja!

Zpěv: Amen, haleluja!

Modleme se:

Hospodine, otče našeho Pána, Ježíše Krista. Ty jsi nás dnes pozval do společenství své církve. Prosíme, dej nám svého Svatého ducha, aby se naše srdce otevřelo pro zvěst tvého evangelia a my byli zase o něco blíž tobě i lidem.

Amen.

Píseň: 399, děti odchází do nedělní školy

KÁZÁNÍ – text – Mk12,41-44

Jaké zvraty na tak malé ploše! To je celý on, Ježíš. Pár slov, vět a všechno je rázem vzhůru nohama.

Doted' jsme jeho a učedníky sledovali na cestách galilejského venkova. Však také většina učedníků pochází z rybářských osad tohoto území. Ted' už však jeho cesty neochvějně směřují do centra tehdejšího židovského náboženského života – do města Jeruzalém. Právě jsme ho zastihli v Hlavním jeruzalémském chrámu, rozlehlém a krásném. V nemalém kontrastu k slavnému příjezdu do města nenásleduje žádná poklidná selanka, naopak, vyvstávají mnohé spory mezi Ježíšem a představiteli vážených věřících. Jako by již všechno ukazovalo k událostem pašijního týdne, který se nezadržitelně blíží. Jsme na jednom z nádvoří chrámu a postavy, které nám pisatel evangelia představuje, jsou také ve velkém kontrastu.

A mezi nimi Ježíš, který si sedá naproti chrámové pokladnici a téměř neomaleně se dívá, jak příchozí vhazují své příspěvky. A vhazují štědře, jsou movití.

Je to radost, chrám je velký, každou chvíli je něco potřeba opravit, nemluvě o provozu, úklidu, všichni ti potřební, nakonec i kněží potřebují z něčeho žít. V chrámu se nacházelo až 13 schránek pro rozličné účely darů, jak zákonem stanovených poplatků, tak rovněž dobrovolných příspěvků. Movití ve shodě s vysokým významem kultu u Židů dávají větší částky a je jich mnoho. Bude to dobré. Ovšem Ježíš zatím mlčí...

A tu mezi množstvím bohatých mužů přichází další osoba a je to žena. Ráda bych podtrhla právě tuto informaci. Společnost, i ta náboženská, je patriarchální. Žena se ve starověku, zejména v Orientu, věru netěšila příznivému postavení ani nějakému zvláštnímu hodnocení. U Peršanů, Řeků, ale i u Židů se setkáváme dokonce s výroky, v nichž muži děkují, že nejsou nevěřící, nevzdělaní, nesvobodní a dokonce, že nejsou ženami, jež prostě byly pokládány za nižší lidské tvory. Žena byla majetkem, v podstatě otrokem. Tu a tam se našly výjimky, byly ovšem velmi vzácné. Mimochodem, však ani Ježíš si mezi své učedníky nepovolal žádnou ženu, přesněji řečeno, nic takového nebylo zaznamenáno. Přestože ho ženy obklopovaly téměř na každém kroku. Snad to byl ohled na židovské okolí.

Takže přichází žena. Ale tato je navíc vdova, žena, která úmrtím ztratila manžela. Siroty a vdovy patřili k chudým a sociálně nejohroženějším skupinám Izraele. Protože vdovy, představte si, nedědily po manželech žádný majetek. Byly odkázané na laskavost příbuzných a milosrdenství bližních. Přichází tedy osoba naprosto nezajištěná, závislá, z nejmenších. Od takové osoby se nic moc nečeká. Zde se možná můžeme malinko zamyslet, od koho v církvi anebo i v rodině, ve svém okolí nic moc nečekáme, natož že by mohli být nějakým významnějším přínosem? Ale ona, co to? Také přistupuje k chrámové pokladnici a vhazuje do ní jednu? Ne, prosím, dvě! mince. Jednu si mohla ponechat, ale ona to neudělala. Rozhodla se a jedná naprosto samostatně, tedy v tu chvíli svobodně a dává. Ona, která sama musí téměř jenom přijímat, se rozhodla dát. No, střechu z toho nepostavíme ani mnoho potřebných nezachráníme, pomyslí si nejeden.

Avšak čin této nejmenší z nejmenších, právě tento nicotný čin ve srovnání s předchozími dary, je to, co pohne Ježíšem, na co zaměří pozornost, kvůli čemu svolá své učedníky. Jako by na to čekal, právě toto vyhlížel. A náhle se scéna mění, úplně převrací. Stává se z ní téměř slavnost s mnoha přítomnými. Ti a my spolu s nimi uslyšíme překvapivá slova. Žádné velké velebení bohatých darů bohatých členů společenství, které – pozor – ale ani nijak nekritizuje a nesnižuje. To vnímáme na jiném místě, kdy čteme o bohatých farizejích, kteří dokonce vyjídají chudé vdovy. Teď však Ježíš upozorňuje na to, co ostatním uniká, co nejspíš nevidí anebo si to neuvědomí, nevěnují tomu pozornost, prostě to neví.

„Amen, pravím vám – v Lukášově evangeliu dokonce v pravdě vám pravím – tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Cože?! Jak jako, víc? To není možné, špatně jsme viděli... Všichni totiž dali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala co měla, z čeho měla být živa.“

Aha, tak takto nám Ježíš otevírá oči. Ukazuje, co my sami nevidíme. Její dar se mění v něco naprosto zásadního. Dala, z čeho měla být živa. Bohatí dávali ze svého nadbytku, tedy nemusí nějak měnit své životy. Ale tato žena se dostává na samou hranici života. Měla být živa a tedy – možná nebude. Bože, to je důvěra a odvaha!

Stoupnout si na hranici života a smrti, otevřít dveře naprosto nejisté budoucnosti, vlastně ji zcela záměrně způsobit – proboha! Správně, pro – Boha. Vydat se a nevědět, co bude, budoucnost nemít v rukou, doslova. Jako Izrael na poušti. Dostával manu každý jeden den, ale jen na ten jeden den a pokaždé musel spoléhat na Hospodinův slib, že i zítra, pozítří, vždycky bude svůj lid živit. A Ježíš tuto vydanost chudé vdovy vidí, ví o ní, neušlo to jeho pozornosti, jemu se nikdo neztratí, ani ten nejmenší. Čeká na něj.

Tedy bezbřehá důvěra svědčící o vztahu k Bohu. Tak takto tedy vypadá plnění největšího z přikázání. *Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!* Takto vypadá láska. Bezbřehá důvěra až na hranici života a smrti. Naprosté bláznovství. Ale jen tak bude váš chrám postaven na dobrém základě.

Ježíš nás to vše učí vidět a vnímat. Učí nás jinému pohledu, jiným počtům. Když lidé dávají z nadbytku, nemusí nijak měnit svůj život. Setkání s Ježíšem nastává v okamžiku, kdy jde o život.

A tak se tedy i my přestaňme trápit svým nedostatkem a nechme se inspirovat chudičkou vdovou z evangelijního příběhu k radostnému dávání, právě když jsme v nedostatku. Všeho možného, kde ho cítíme – nejenom v hmotném významu. Obětujme ze svého nedostatku sil, zdraví, vzdělání, schopností. A vnímejme, když jiní také takto dávají, Pán Ježíš to všechno vidí, čeká na to, je v tu chvíli s obětujícími, tedy i s námi.

Zanedlouho sám překročí hranici života a smrti. Sám vydá svůj život, podstoupí to bláznovství kříže. Ale tím to neskončí, bude vzkříšen. Tak také i my věrme Božím zaslíbením a spolu se sv. Františkem z Assisi zpívejme, kdo dává, dostává, mnohem víc přijme.

Amen.

Píseň: 706

OZNÁMENÍ

Přímluvné modlitby:

Pane Ježíši Kriste, v radostné důvěře v tvé milosrdenství a lásku k nám, s vděčností za to všechno, prosíme a přimlouváme se také za naše bližní.

Prosíme tě za všechny, kdo se dostali na hranici bídy a nemají zastání, prosíme dej, aby měli z čeho žít. A to nejen v hmotném smyslu.

Prosíme tě za sbory, církve, aby lidé v nich měli oči a srdce vzájemně otevřené.

Prosíme tě za spravedlnost ve světě. Prosíme tě za mír na zemi.

Prosíme tě za všechny, kdo trpí bolestí fyzickou anebo duševní – duchovním strádáním. Dávej všem úlevu a vysvobození z tohoto trápení.

Prosíme za rodiny, všechny generace. Uzdravuj porušené vztahy v nich.

Prosíme tě, dávej ve své velkorysosti odpočinout všem, kdo jsou teď na dovolených, ochraňuj je na cestách.

Prosíme tě za politiky, dávej jim moudrost a odpovědnost. Otevírej, přemáhej jejich srdce, pokud je pomýlené a tvrdé.

Vkládáme ti do rukou celý svět.

V tiché modlitbě ti předkládáme své osobní prosby a přímluvy.

A společně k tobě voláme slovy Pána Ježíše Krista:

Otče náš,...

Poslání: Duše má vebí Pána a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení.

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám. Zasněť obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš. Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země. Amen.

Píseň: 409